
Rukous, joka miellyttää Herraa

By David Wilkerson

February 12, 1996 Nyt haluan puhua kanssasi rukouksesta, joka eniten miellyttää Herraa. Eivät kaikki meidän rukouksemme tunnu Jumalan sydämessä hyviltä. Mutta Pyhän Hengen avulla uskon, että se, mitä nyt sinulle kerron, muuttaa tapasi rukoilla - tästä hetkestä siihen saakka, kunnes Jeesus tulee!

Minä en aio tehdä rukousta mutkikkaammaksi. Monet hyvää tarkoittavat opettajat ovat jo tehneet sen liiankin mutkikkaaksi muuttaessaan sen kaavioiksi, strategioiksi ja näytelmiksi. Jotkut kristityt pukevat kirjaimellisesti taistelusaappaat jalkaansa ja univormut ylleen esiintyäkseen oikeanlaisina "rukouksen sotureina". Toiset taas ottavat osaa rukoukokouksiin, joissa heille annetaan "rukousneuvontaa", lehtisiä, joissa selitetään heille, miten he täyttävät sen ajan, jonka ovat paikalla.

Minä en tuomitse mitään tästä. Mutta haluaisin näyttää teille rukoustavan, jonka uskon miellyttävän Herraa kaikkein eniten. Oikeastaan se on hyvin yksinkertainen ja helppo ymmärtää. Se on niin yksinkertainen, että itse asiassa pieni lapsikin osaa rukoilla tavalla, joka miellyttää Häntä.

Haluan heti alkuun sanoa, että uskon useimpien kristittyjen haluavan rukoilla. Jossain vaiheessa vaeltaessamme Herrassa, me rukoilimme jokainen varsin säännöllisesti. Mutta vähän ajan päästä monet uskovat luopuvat siitä. Ja nyt heidät tuomitaan heidän rukoilemattomuutensa vuoksi.

Opetuslapset sanoivat Jeesukselle: "... Herra, opeta meitä rukoilemaan..." (Luuk. 11:1.) He eivät olisi pyytäneet, elleivät olisi halunneet oppia. Ja uskon, että useimmat, jotka tätä kirjaa lukevat, haluaisivat hartaasti olla uskollisia rukouksessa - mutta he eivät tiedä, miten. Ongelma on siinä, etteivät he yksinkertaisesti käsitä rukouksen tarkoitusta. Ja siihen saakka, kunnes he tajuavat tämän elintärkeän tarkoituksen, he ovat kykenemättömiä ylläpitämään täyttä, merkityksellistä rukouselämää.

Monet kristityt rukoilevat vain velvollisuudentunnosta. He pitävät rukousta sellaisena, jota heidän "odotetaan" tekevän. He sanovat itselleen: "Kaikki ympärilläni olevat rukoilevat aina. Ja pastorikin aina yllyttää meitä rukoilemaan. Raamattukin kehottaa rukoukseen. Siksi minun on rukoiltava. Se on kristillistä toimintaa."

Toiset rukoilevat vain, kun tapahtuu jotain hirveää tai kriisi uhkaa heitä. Eivätkä he rukoile sen jälkeen enää ennen seuraavia vaikeuksia.

Kristityt eivät pysty käsittämään rukouksen tärkeyttä, ennen he tajuavat tämän perustavan totuuden:

Rukous ei ole vain meidän oman hyvinvointimme turvaamista tai pyytämistä tai avun anomista hätätilanteeseen - se on myös Herran ilahduttamista! Elleivät nämä kaksi elementtiä liity yhteen, meillä ei ole perustaa, jolle voisimme rakentaa rukouselämän. Rukous ei ole vain meidän omaksi hyväksemme - vaan myös iloksi meidän Jumalallemme! Me emme rukoile vain tarpeittemme ja lähimmäistemme tarpeitten saavuttamiseksi, vaan pyytääksemme Häneltä sitä, mitä Hän haluaa.

Kristityt voivat olla tavattoman itsekeskeisiä ja itsekkäitä, kun on kyse rukouksesta. Usein me käännyimme Herran puoleen vain purkaaksemme Hänelle huoliamme ja surujamme - etsiäksemme voimavaroja seuraavaan taisteluun. Se on tietenkin raamatullista: meitä kehoitetaan tulemaan rohkeasti Jumalan armon valtaistuimen ääreen etsimään armoa ja apua hädän hetkellä. Hän on käskenyt meidän heittää kaikki huolemme Hänen päälleen. Mutta rukouksemme ei ole täydellinen - se ei ole rukousta, joka miellyttää Herraa kaikkein eniten - elleimme tajua Jumalan tarpeita! Jos etsimme

helpotusta ja apua Herralta, Hän toivoo vastapainoksi kumppanuutta ja yhteyttä meihin - läheisyyttä ja liittoa.

Meidän rukouksemme ensisijaisen tarkoituksen tulisi aina olla yhteys Jumalaan. Hänhän on jo varustanut meidät kaikella, mitä päivittäin tarvitsemme:

Älkää murehtiko hengestänne, mitä söisitte tai mitä joisitte, älkääkä ruumiistanne, mitä päällenne pukisitte. Eikö henki ole enemmän kuin ruoka ja ruumis enemmän kuin vaatteet? Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole paljoa suurempiarvoiset kuin ne?...Teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää teidän kaikkea tätä tarvitsevan. Vaan etsikää ensin Jumala nvaltakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan. Älkää sii murehtiko huomiesesta päivästä... (Matt. 6:25,26, 32-34.) ...sillä teidän Isänne kyllä tietää, mitä te tarvitsette, ennenkuin häneltä anottekaan. (jae 8.)

Jumala sanoo meille: "Kun tulette minun läsnäolooni, keskittäkää huomionne yhteyteen minun kanssani - oppiaksenne tuntemaan minut. Älkää kiinnittäkö sydäntänne aineellisiin asioihin. Minä tiedän, mitkä teidän tarpeenne ovat. Teidän ei tarvitse edes kysyä - minä pidän huolta niistä kaikista! Etsikää vain minua. Me voimme silloin vain nauttia suloisesta yhdessäolosta."

Mutta miten paljon rukousaikaamme kuluukaan siihen, että pyydämme Jumalalta parempaa työpaikkaa, parempaa asuntoa, ruokaa, vaatteita ja kaikkea tarpeellista? Jos suurin osa kristityistä jättäisi sellaiset pyynnöt pois rukousajastaan, ei rukouksesta jäisi juuri mitään jäljelle!

Ehkä rukous on sinulle taakka. Rukoiletko useimmiten vain velvollisuudentunnosta? Pitkästyttääkö rukous sinua? Onko se pikemminkin pakko kuin mielihyvä? Niin kovin harvat kristityt tulevat Jumalan luo iloisina, vain nauttiakseen Hänen seurastaan. Jotkut pitävät sitä vain "työnä" - vaivannäkönä, voimannonnistuksena, raatamisena. Mutta kun olemme yhteydessä rakkaaseen ihmiseen täällä maan päällä, pidämmekö sitä työnä? Emme - se on meille silkkaa mielihyvää! Jos olet onnellisesti naimisissa, et pidä avioelämää puolisoasi kanssa "työnä".

Miten monta avioliittoa on romahtanut sen vuoksi, että toinen puolisoista pitää intiimiä avioelämää pelkkänä velvollisuutena? Vanhempien kristittyjen naisten sukupolvi on edelleen niitä, jotka ovat opettaneet tyttärilleen, että intiimi kanssakäyminen aviomiehen kanssa on vain vaikea, piinallinen taakka. He pitivät sitä työnä, velvoituksena, eivät millään lailla ilona.

Kristus vertaa suhdettaan kansaansa miehen ja vaimon suhteeseen - ja Raamattu sanoo, että Jeesus on mielistynyt meihin! Onhan totta, ettei aviomiehen mielihyvä ja nautinto aviollisesta kanssakäymisestä ole vain omien tarpeden tyydyttämistä. Ei - hänen todellinen mielihyvänsä on ilo, kun hän tietää, että hänen vaimonsa tuntee samoin. Hän sanoo sydämessään: "Vaimoni todella haluaa olla minun kanssani. Minä olen ensi sijalla hänen sydämessään - minä merkitsen hänelle kaikkea!" Vaimo ei ole haluton nauttimaan avioelämästä miehensä kanssa. Hän ei pidä sitä pakkona tai velvollisuutena. Ei, hän on mielistynyt miehensä. Ja kun mies ojentaa kätensä häntä kohti, hän tulee miestä vastaan. He iloitsevat tasavertaisesti toinen toisistaan.

Me tiedämme, että Herra on mielistynyt kansaansa. Raamattu kertoo meille: "Kuinka kaunis olet, kuinka suloinen, sinä rakkaus, riemuinesi!" (Kork.v. 7:6.) Ja Daavid sanoi: "... hän vapautti minut, sillä hän oli mielistynyt minuun." (Ps. 18:20.) Voitko kuvitella, että Herra riemuitsee, koska on mielistynyt lapsiinsa? Juuri sen kuvan Raamattu antaa meille. Meidän Jumalamme on mielistynyt meihin!

Mutta olemmeko me mielistyneet Häneen? Raamattu kertoo meille, että Herran pitäisi olla meidän ilomme: "Silloin sinulla on ilo Herrassa, ja hän antaa sinulle, mitä sinun sydämesi halajaa." (Ps. 37:4.) "...minä halajan istua sen varjossa, ja sen hedelmä on minun suussani makea." (Kork.v. 2:3.)

Mielistyminen Herraan ei tarkoita pelkästään sitä, että olisimme iloisia tai onnellisia Hänen seurassaan. Kysyin Herralta, mitä tämä "mielistyminen" oikeastaan tarkoittaa. Hän vastasi:

"David, mielistyminen minuun tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että voi sanoa: 'Olisin mieluummin Jeesuksen seurassa kuin kenenkään muun maan päällä! Arvostan Hänen seuraansa jopa enemmän kuin aviopuolisoni, perheeni, ystäväni seuraa. Arvostan Häntä enemmän kuin kuuluisuuksia, maailman johtajia, maineikkaita henkilöitä, tai edes suuria Jumalan miehiä ja naisia. Mieluummin viettäisin aikani Hänen kanssaan kuin kenenkään muun. Hän on minun iloni!'

Se merkitsee myös sitä, että voi sanoa: 'Kaipaen yksinäisyyttä Hänen kanssaan - koska Hän on ainoa, joka voi tyydyttää minut. Kaikki muut jättävät minut tyhjäksi ja tyytymättömäksi. Kukaan muu kuin Jeesus ei pysty koskettamaan syvimpiä tarpeitani. Ja minä riennän Hänen luokseen niin usein kuin vain voin!'"

Jeesus todella odottaa meitä ja tarjoaa meille kaiken mahdollisen - kaiken, mitä me tarvitsemme lohdutukseksimme, voimaksemme ja väkevyydeksemme. Mutta usein me joko istumme ja murehdimme Hänen läsnäolossaan tai ryntäämme puhelimeen soittamaan ystävää apuun. Voitko kuvitella, mitä sen täytyy tehdä Hänen sydämelleen?

Meidän "mielistymisemme" on jotain, jonka Herra tunnistaa meistä. Hän tietää, milloin haluamme tulla Hänen läsnäoloonsa. Jos olemme todella mielistyneet Häneen, meitä vaivaavat kaikki esteet, jotka estävät meitä tulemasta Hänen luokseen. Meistä tulee yksinäisiä, sydämemme kaipaa Häntä ja tiedämme, ettei mikään eikä kukaan muu voi koskettaa tai täyttää sitä syvää kohtaa sydämässämme. Mikään rukous ei voi täysin miellyttää Häntä, ennen kuin Hän on varma, että tulemme Hänen luokseen, koska arvostamme Häntä eniten. Sen Hän haluaa ennen muuta tietää!

Ilolla Herran luo tuleminen ei tarkoita, ettemme voi tulla Hänen luokseen surussa ja murheessa. Muista määritelmäni "Herraan mielistymisestä" - siis Hänen asettamisestaan kaiken muun yläpuolelle. Tämä antaa uutta merkitystä hetkiin, jolloin olet surullinen, masentunut, hämmentynyt, ja sydämesi on raskas. Kenen luokse sinä sellaisina aikoina juokset? Kenen seuraa sinä silloin eniten arvostat?

Hanna on esimerkki naisesta, joka tuli päivittäin Herran luo. Hän tuli temppeliin suru sydämessä - itkien, mieli murheellisena. "Ja rukoili Herraa mieli murheellisena, itki katkerasti." (1.Sam. 1:10.) Hannan miehellä oli toinenkin vaimo, Peninna, joka oli synnyttänyt monta lasta. Hanna oli jäänyt lapsettomaksi, ja Peninna kiusasi häntä siitä päivin ja öin. Raamattu sanoo, että tämä nainen "... kiusasi häntä kiusaamistaan..." (jaa 6) ja teki hänen elämänsä kurjaksi.

Mutta Hannan mies rakasti häntä syvästi. Silti mieskään ei pystynyt lohduttamaan häntä eikä karkoittamaan hänen suruaan. Mies sanoi hänelle: "Enkö minä ole sinulle enempi kuin kymmenen poikaa?" (jaa 8). Mutta Hannan on täytynyt ajatella: "Sinä et ymmärrä. Minulla on tarve, jota sinä et pysty tyydyttämään!" Siksi Hanna seisoj alttarin ääressä itkien, surullisena, syvä murhe sydämessä. Hän vakuutti pappi Eelille: "... minä olen murheen raskauttava vaimo... minä vuodatin sydämeni Herran eteen...tuskani ja suruni suuruuden tähden minä olen näin kauan puhunut." (jakeet 15,16.)

Hanna ei pelännyt tulla Herran luo surunsa kanssa. Päinvastoin, surussaan hän asetti Herran seuran

etusijalle. Silti monet meidän päiviemme uskovat eivät yksinkertaisesti tule Jumalan läsnäoloon, koska he ovat surullisia, masentuneita, itkeviä, murtuneita, koettelemuksien keskellä. He oikeastaan sanovat: "En halua loukata Jumalaa tulemalla Hänen luokseen tällä tavoin. Voin kyllä odottaa, kunnes olen onnellinen ja iloinen, ennen kuin tulen Hänen läheisyyteensä."

Me olemme tottuneet menemään Herran eteen yhdessä taputtaen käsiämme, ylistäen, iloisesti palvelen. Mutta tämä Hannan todistus tekee selväksi, että meidän on tultava Herran luo kaikkein surullisimpinakin hetkinämme. Ja kun Hanna rukoili Herraa Hänen läheisyydessään, Hän vuodatti rauhaa Hannan sydämeen ja "... Niin vaimo meni pois ja söi eikä enää näyttänyt murheelliselta." (jaa 18.)

Tämä jae kertoo meille: "Älä kätkeydy Herralta. Älä juokse mihinkään muualle. Juokse suoraan Hänen läsnäolonsa ja itke kaikki huolesi Hänen edessään! Kerro Hänelle kaikki, mikä sinua painaa. Anna Hänen jakaa kaikki sinun surusi."

Meillä on kaikilla taipumus vetäytyä pois Herrasta, kun elämme surullisia aikoja. Minut valtasi äskettäin selittämättömän surumielisyyden kausi. Siihen ei ollut mitään todellista syytä; se oli vain yksi niitä raskaita aikoja, joita en pystynyt käsittämään. Epäröin mennä sinä aamuna rukoilemaan ja ajattelin: "Odotan iltaan asti. Kyllä kaikki siihen mennessä selviää. Voin silloin olla yhteydessä Herraan." Mutta Pyhä Henki yllytti minua lukemaan Nehemiaa. Kun luin kirjan toisen luvun, näin jotakin, jota en ollut ennen huomannut. Tämä luku sisältää rohkaisevan kertomuksen kaikille, jotka tulevat Herran luo raskain sydämin.

Nehemia oli kuningas Artahsastanin juomanlaskija. Hän maistoi viinit, ennen kuin ne tuotiin kuninkaan pöytään, varmisti, ettei niitä ollut myrkytetty. Vähitellen Nehemiasta tuli kuninkaan luotettu palvelija.

Mutta Nehemia oli saanut tiedon veljeltään Hananilta, että Jerusalem oli raunioina. Asukkaat oli suureksi osaksi surmattu, ihmiset elivät suuressa kurjuudessa, ja tilanne paheni päivä päivältä. Tämä raastoi Nehemian sydäntä. Hän rakasti Juudaa ja Jerusalemiä - ja suru ja murhe saivat hänet valtoihinsa. Raamattu kertoo:

Niisan-kuussa... otin minä viinin ja annoin sen kuninkaalle. Kun minä en ollut ennen ollut hänen edessään murheellisena, sanoi kuningas minulle: AMinkätähden sinä olet niin murheellisen näköinen? Ethän ole sairas; sinulla on varmaan jokin sydämensuru.@ Silloin minä peljästyin kovin. (Neh. 2:1,2.)

Teidän pitää muistaa, että ihmisiä kiellettiin menemään kuninkaan luo surullisina, eristyisesti jos he olivat hovipalvelijoita. Nehemia tiesi, että se voisi maksaa hänen henkensä, ja hän pelkäsi hirveästi. Mutta kuningas liikuttui myötätunnosta, kun hän näki Nehemian murheen. Raamattu kertoo, että hän antoi masentuneelle palvelijalleen luvan lähteä. Hän antoi tälle myös valtakirjan, jolla kaikki kuninkaalliset aarteet avautuivat Nehemian kaäyttöön. Nehemia sai silloin kuninkaalta sen, mitä hänen sydämensä janoi - luvan lähteä Jerusalemiin jälleenrakentamaan temppeleä ja kaupungin muureja!

Tässä on asian ydin: Jos kerran Nehemia sai mennä pakanakuninkaan luo surullisen ja raskasmielisen näköisenä ja sai silti suuremman suosion, myötätunnon ja siunauksen kuin ikinä voi kuvitella - miten paljon enemmän meidän Kuninkaamme Jeesus osoittaakaan myötätuntoa jokaiselle lapselleen meidän surussamme, kohottaa taakan harteiltamme ja antaa meille sen, mitä me tarvitsemme? Osoittaisiko pakanakuningas enemmän armoa masentuneelle palvelijalleen kuin meidän armahtavaistakin armahtavampi Vapahtajamme ja Kuninkaamme?

Ehkä olet tässä suhteessa varma rakkaudestasi Herraan ja mielistymisestäsi Häneen. Olet oppinut pakenemaan Hänen luokseen vain saadaksesi mielihyvää Hänen seurastaan. Ja kun vietät ihania hetkiä Hänen läheisyydessään, Hän kohottaa kaikki taakat harteiltasi ja vuodattaa sieluusi rauhaa, iloa, Hänen rakkautensa varmuutta. Mutta onko se rukouksen perimmäinen tarkoitus? Onko sen tarkoitus tuottaa meille hurmiota - tarjota meille lepoa ja rauhaa? Ei! Jumalaa miellyttävään rukoukseen liittyy paljon muutakin:

Jos haluamme rukoilla tavalla, joka miellyttää Herraa, meidän on opittava rukoilemaan loppuun saakka!"Rukoileminen loppuun saakka" on termi, joka liittyy varhaiseen helluntaiherätykseen. Joillekin se merkitsi pysymistä polvillaan, kunnes voi olla varma, että Jumala oli vastannut. Toisille se merkitsi jatkuvaa palaamista Herran luo, kunnes vastaus oli saatu (Tätä nimitetään myös "kestämiseksi rukouksessa".)

Pikkupoikana kuulin telttakokouksissa ihmisten todistavan: "Minä aion pitää kiinni alttarin kaiteesta - enkä hellitä otettani, ennen kuin Jumala vastaa!" Mutta en usko, että se on "loppuun saakka rukoilemisen" perimmäinen merkitys. Voit sulkeutua Herran kanssa Kirkastusvuorelle, iloita Hänen läsnäolostaan. Voit viettää tunti-, jopa päiväkausia Hänen seurassaan, nauttia suloisesta yhteydestä häneen. Voit saada kaikki tarpeesi tyydytetyiksi. Sydämesi voi olla täysin tyytyväinen. Hänen läsnäolonsa voi parantaa sinut, kohottaa sinut, voimistaa, vahvistaa sinua. Mutta mitä tapahtuu, kun lähdet tuolta läheisen yhteyden ihanalta paikalta? Voit nousta polviltasi ja palata takaisin raskaaseen tilanteeseen, joka ei ole muuttunut. Voit nähdä paholaisen odottavan siellä sinua valmiina heittämään samat ongelmat ja saman tyhjyyden päin sinun kasviasi. Minä kysyn sinulta: Mitä hyötyä on saada kirkkaus vuorella, ellei se auta sinua kestämään taistelussasi?

Haluaisin selittää, mitä minun käsitykseni mukaan "rukoilemisella loppuun saakka" tarkoitetaan. Ilmaus merkitsee yksinkertaisesti tätä: "Voiman, vallan ja rohkaisun, jonka saat Herralta, kun olet Hänen läheisyydessään, on kannettava sinut edessä olevien koettelemusten läpi! Voiton, jonka saat yksinäisessä kammiassa, on annettava sinulle voitto taistelukentällä.@

Ajattele asiaa: Mitä sinä itse asiassa sait rukoushetkestäsi, ellei se ollut sellaista, joka auttoi sinut kestämään taistelun? Oliko rukouksesi "loppuunsaatettu" rukous? "Rukoileminen loppuun saakka" tarkoittaa nimittäin sitä, että on odotettava rukouksen täyttymystä - siis täydellistä täyttymystä. Monet kristityt näkevät vain rukouksia, joihin on vastattu puolittain - koska he eivät salli sen, mitä Herralta rukouksessa saavat, kantaa heitä koettelemusten läpi. Monet vilpittömät rukoilijat ovat todella joutuneet hukkaan, hävinneet, kärsineet tappion - koska heitä ei "kannettu läpi" tällä tavoin.

Miten monet meistä ovat menneet Herran luo rukouksessa, antaneet sydämensä taakat Hänelle - ja saaneet sen jälkeen nousta rotkosta elämänilo ennallistettuna, usko vahvistuneena? Ensimmäiseksi Hän ilmoittaa meille, kun tulemme Hänen luokseen: "Älä pelkää. Minä olen sinun kanssasi." Hän tyyntyy meidän mieleemme, antaa meille rauhan ja levon. Ja me lähdemme Hänen läsnäolostaan tuntien itsemme vahvoiksi, valmiiksi taistelemaan hyvän taistelun.

Mutta mitä tapahtuu seuraavana päivänä, kun koettelemukset nousevat esiin? Miten reagoit, kun olosuhteet alkavat kaatua päällesi? Joko sinä niin pian romahdat? Monet meistä masentuvat, kun olosuhteemme eivät muutukaan, vaikka miten paljon rukoilimme. Uskomme, että Jumala tuottaa muutoksen - ja Hän todella tuottaakin sen monta kertaa. Mutta toisinaan Hän ei sitä tee, ja silloin me joudumme suoraan ihnasta vuorenhuipun kokemuksesta taistelutantereelle - ja epäonnistumme surkeasti!

Rukous ei ole päättynyt - se ei ole "loppuun saakka rukoiltu" - ellei se auta meitä kestäämään koettelemuksemme yli. Me emme ole "rukoilleet sitä loppuun saakka" ennen kuin olemme "eläneet sen läpi" - siis eläneet koettelemustemme läpi sen voiman turvin, jonka saimme Jumalan läsnäolosta. Jumalan täydellinen tarkoitus on, että se, mitä Hän meille rukouksessa antaa, varustaa meidät kaikella, mitä me taistelussamme tarvitsemme. Hän haluaa antaa meille jotain niin voimakasta, että se auttaa meidät jokaisen tilanteen yli - asettaa meidät taistelun yläpuolelle!

Minun on tunnustettava, että tässä minä rukoillessani epäonnistuin pahiten. Olen tuntenut läheisyyden huumaavaa onnea Herrani luona ja nauttinut siitä; Häneen minä olen mielistynyt. Tiedän, mitä on paeta Hänen turviinsa, kun on raskasta, kun minulla on surua, kyyneleet vuotavat - ja kokea silloin Hänen mahtava kosketuksensa, joka täyttää minut rauhalla ja helpotuksella. Mutta kun kohtaan seuraavan eteeni tulevan koettelemuksen tai kriisin, kaikki mielenrauhani ja iloni näyttävät haihtuvan. Huomaan, etten ole vielä rukoillut loppuun saakka!

Onko tällaista koskaan sattunut sinulle? Ehkä menit kirkkoon ja sait siunauksen, tulit pyhäköstä tuntien saaneesi voimaa ja Pyhän Hengen voitelun. Mutta kun pääsit kotiin, jouduit heti riitaan puolisoasi kanssa. Sitten menit maanantaina töihin, ja kaikki meni pieleen. Missä silloin oli ilo, rauha ja lepo, jotka sait vastikään Herran läsnäolosta? Rukouksesi ei ollut loppuun asti rukoiltu!

Jossain kirkkauden ja kriisin välissä me menetämme kaiken, minkä olemme saaneet, kun olimme Herran läheisyydessä. Mutta miten me voimme pitää sen? Mitä me voimme tehdä, että rukouksemme johtaisi voittoisaan päätökseen? Olen rukoillut tätä jatkuvasti, koska monet kristityt kaikkialla maailmassa ovat niin suuren ahdistuksen vallassa. Meidän seurakuntamme saa kuukausittain 30.000 - 40.000 kirjettä lukijoiltamme - enkä ole koskaan kuullut sellaista tuskaa kuin mitä nyt luen näistä kirjeistä.

Monet kristityt tukehtuvat niin hirvittävään yksinäisyyteen, että tuskin jaksavat päivästä toiseen. Toiset kärsivät kaikenlaisista avio- ja perheongelmista. Papit ovat murheen murtamia kaikesta siitä ahdistuksesta, jota heidän seurakunnissaan on. Kun luen sellaisesta murheesta, minun on pakko huutaa Jumalan puoleen: "Isä, en osaa kirjoittaa viestiä, joka vielä lisää heidän taakkaansa. Herra, auta minua - mitä minun pitää sanoa?"

Vastaus, jonka sain, on se sana, jonka nyt teille kirjoitan: Herra haluaa, että saatte jotain, kun olette läheisessä yhteydessä Häneen - saatte voimaa ja valtaa, joka kantaa teidät koettelemusten läpi. Hän haluaa, että rukoillette niiden läpi loppuun saakka!

"Mutta miten?" sinä kysyt. "Miten voin säilyttää voiton, jonka saan, kun vietän aikaani rukouksessa Hänen kanssaan? Miten voin selvitä sen avulla taistelun toiselle puolelle?"

On kaksi asiaa, joita meidän on rukoiltava koettelemuksen kestäessä:

Ensimmäinen tapa oppia rukoilemaan loppuun saakka on kuunteleminen. Monet kristityt eivät kuuntele Jumalaa. He menevät Hänen luokseen vain puhumaan! Mutta Raamattu ilmoittaa, että jokainen, joka jota Jumala on aikojen mittaan käyttänyt, on ensimmäiseksi oppinut jäämään Hänen läsnäoloonsa, kunnes Hän ilmoittaa itsestään. Raamattu tekee selväksi, että Herra haluaa puhua jokaiselle meistä: "Ja sinun korvasi kuulevat takaasi tämän sanan, milloin poikkeatte oikealle tai vasemmalle: 'Tässä on tie, sitä käykää.'" (Jes. 30:21.)

Kuulin pikkutyöstä, joka oli kuolemaisillaan leukemiaan. Kun hän lähestyi kuoleman porttia, häntä

piinasi ajatus kuolemisesta. Mutta eräänä aamuna, kun hänen äitinsä tuli tytön huoneeseensa, tämä oli iloinen ja onnellinen. "Mitä sinulle on tapahtunut?" hänen äitinsä kysyi. Pikkutyttö vastasi: "Enkeli tuli minun luokseni ja sanoi, että minä lähtisin matkalle. Jumala tuli ja otti minua kädestä ja käveli minun kanssani kauniin puutarhan läpi. Hän sanoi minulle: 'Sinä tulet huomenna tänne minun luokseni.'" Jumala puhui tuolle pienelle tytölle - ja otti hänen sydämestään pois kivun ja pelon! Kun lapsi lähti seuraavana päivänä Jumalan luo, hänen sydämessään vallitsi rauha.

Kun sinä olet Jeesuksen lähellä, niin sanohan, saatko sinäkin Häneltä tällaista johdatusta? Kertooko Hän sinulle, mitä sinun pitää tehdä - ja milloin ja miten se pitää tehdä? Jotkut kristityt eivät usko, että Jumala tekee sen. Mutta Jeesus sanoo: "Minun lampaani kuulevat minun ääneni... ja ne seuraavat minua." (Joh. 10:27.)

Ei ole mitään muuta keinoa kestää koettelemuksissa kuin vetäytyä yksinäisyyteen Jeesuksen kanssa ja huutaa: "Herra, Sinä olet ainoa tässä maailmassa, joka voi minua auttaa. Vain Sinä tunnet tien tämän koettelemuksen läpi. Siksi minä aion jäädä tänne, kunnes ilmoitat minulle, mitä minun pitää tehdä. En lähde minnekään, ennen kuin puhut minun sydämeeni!" Tämä on sellaista "loppuunasti rukoilemista", joka miellyttää Jumalaa. Se tarkoittaa kaiken, ihan kaiken toiminnan lopettamista, kunnes kuulet Hänen äänensä. Vasta silloin kuulet Hänen puhuvan selvästi sydämeesi: "Sinun on selvitettävä välisi tämän ihmisen kanssa..." Tai "Sinun on hyvitetävä tämä..." Tai, "Kestä vielä ensi viikkoon asti. Älä hosu. Istu minun lähelläni ja luota minuun..." Hän antaa täysin selkeät ohjeet!

Mutta tarvitaan jotain vieläkin enemmän, että kestäisimme rukouksessa tulevien koettelemusten loppuun saakka - että rukouksemme tulisi täydelliseksi:

Toiseksi meidän on myös liitettävä läheisyyteemme täydellinen luottamus Jumalan Sanaan, että pystyisimme rukoilemaan loppuun asti. Kristus on Jumalan Elävä Sana. Ja kun vetäydyt kammiossi rukoilemaan Häntä, Pyhä Henki johdattaa sinut aina Jumalan ilmoituksen, Hänen Sanansa ääreen. Hän rakentaa uskoasi ruokkimalla sinua Raamatulla - silloinkin kun olet lukinnut kammiosi oven! Meitä käsketään: "Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet... Sentähden ottakaa päällenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne pahana päivänä tehdä vastarintaa...ja ottakaa... Hengen miekka, joka on Jumalan sana." (Ef. 6;11,13,17.)

Usein kun saat erityisohjeita Herralta, Hänen Henkensä kuiskaa: "Käänny nyt..." ja ohjaa sinut tietyn Raamatunkohdan ääreen. Jumalan Sana puhuttelee sinua suoraan - kertoo sinulle, miten selviät kriisistäsi!

Juuri nyt tätä kirjaa lukevat monet sellaiset kristityt, joiden on ihan pakko kuulla Herralta tuleva sana. Mikään maan päällä ei voi heitä auttaa. Heillä ei ole muuta keinoa selviytyä koettelemuksestaan - kuin pysyä Kristuksen läsnäolossa, kunnes Hän antaa ohjeet! Hänen on johdettava heidät koko matkan - mitä heidän pitää tehdä, ja milloin ja miten heidän tulee toimia. Hänen ainutkertainen johdatuksensa heille ei tule minuuttiakaan liian aikaisin tai liian myöhään. Se tapahtuu täsmälleen Pyhän Hengen ajoituksen mukaan!

Rakkaat pyhät ystävät, ei ole mitään syytä murehtia koettelemusten tähden. Jumala vastaa uskollisesti kaikkiin teidän tarpeisiinne ja pyyntöihinne. Kun siis ryhdyt rukoilemaan, rukoile vain: "Herra, en tule eteesi vain saadakseni tarpeeni tyydytetyiksi - sinä olet ne jo nähnyt ja vastaat niihin mielelläsi. Ei - minä tulen myös täyttämään Sinun tarpeesi!"

Meidät luotiin Hänen täydelliseen yhteyteensä - raskaimpinakin aikoinamme. Minä kysyn sinulta: Onko

sinusta ihanaa olla Herran seurassa? Arvostatko Hänet kaikkia muita korkeammalle? Huutaako sinun sydämesi: "Jeesus, Sinä olet kaikkeni. Sinä olet minun sieluni suuri ilo - ja minä rakastan Sinun seuraasi!"

Jumala, paina meidän kaikkien sydämiimme, että on helppoa anoa Sinun läsnäoloasi. Auta meitä rukoilemaan loppuun saakka kaikissa koettelemuksissamme niiden päättymiseen asti... kuuntelemaan tarkasti Sinun Henkeäsi, kun olemme salaisessa kammiossamme yhteydessä Sinuun... ja panemaan kaiken luottamuksemme Sinun ilmoitukseesi Sanassasi. Tällä tavoin voimme tietää, että rukouksemme miellyttävät Sinua.

Tekijänoikeusrajoitukset: Tämä tiedosto/julkaisu on World Challenge, Inc:n omaisuutta. Sen saa tulostaa kokonaisena lukijan henkilökohtaiseen käyttöön tai annettavaksi perheenjäsenille tai ystäville. Sitä ei saa muutella eikä korjailta millään tavalla, ja tämä ilmoitus on oltava mukana kopiesa/tulosteessa. Tätä materiaalia ei saa julkaista sähköisesti millään muulla ftp- tai nettisivustolla, kuin worldchallenge.org, davidwilkerson.org tai tscpulpitseries.org.

© 1996 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771